

alltid: qvartér) Fjerdedel af månens lopp kring jorden, räknadt ifrån nymånen. *Första, andra, tredje q-et.* — 4) a) Mindre afdelning af en stad. *Denna församling innehåller 20 q.* — b) Alla, som bo i en sådan afdelning. — 5) (sjöt.) Afdelning af vakthafvande manskapet på ett örlogsfartyg. — 6) Fyrkantigt trädgårdsland, omgifvet af rabatter. — 7) Herberge, isynn. för soldater. *Begära q. öfver natten. Hvar ämnar ni laga q.? Ligga i q.* (om soldater), kantonera. *Förlägga i q.*, inkvartera trupper i byar för längre tid, merendels under vintern. *Gå i q.*, på detta sätt inkvarteras. — 8) Se *Pardon.* (Är för denna bem. oböjligt.) Mest i uttrycket: *Icke gifva q.*

QVARTERA, v. a. 1. 1) *Q. in, om,* se *Inkvartera, Omkvartera.* — 2) (myntv.) Skilja guld ifrån silfver, genom silfrets upplösning i salpetersyra.

QVARTERING, f. 2. Se *Qvartation.*

QVARTERKARTA, qvartérkarta, f. 1. Karta öfver en trakt, der trupper äro förlagda i kvarter.

QVARTERMÄSTARE, qvartér ---, m. 3. 1) Se *Regements-qvartermästare.* — 2) Lägsta underofficer på ett örlogsfartyg.

QVARTERON, qvartéron, m. 3. (fr. *Quarteron*) Den, som är född af en vit fader och en uulattiska.

QVARTERSMAN, qvartérsman, m. 3. pl. — män. Underuppsyningsman öfver timmermännen eller andra handverkare på ett skeppsvarf.

QVARTETT, qvartätt, m. 3. (ital. *Quartetto*) Musikstycke för fyra stämmor.

QVARTFORMAT, qvartérfarmåt, n. 3. o. 3. Bokformat i quart.

QVARTRÅ, f. 3. (skepp.) Det ställe på en rå, som är midt emellan racken och nocken.

QVARTS, qvårts, m. 3. Stenart af Silikaterna, genomskinlig, hård; eldar starkt för stål. — *Ss. Q-artad, -blandad, -haltig, -drus, -gång, -kristall, -lik.*

QVARTSFLUSS, m. 3. Färgad, genomskinlig quartz, begagnad som ädelsten.

QVARTSIDA, f. 1. Sida af ett i fyra delar viket ark.

QVARTSSAND, m. sing. Sandig quartz.

QVARTSTÖT, m. 2. Se *Qvart, 7.*

QVAS, n. sing. Ett slags rysk rusgitvande dryck af stomjök.

QVASI, qväsi. (lat. *Quasi*, liksom) Förekommer i sammansättningar, och betyder då: i visst hänseende, på visst sätt, så godt som, t. ex.: *Qvasipossession*, besittning af okroppsliga ting.

QVASSIA, qvässia, f. sing. Den raspede, beska veden af Qvassiaträdet, hvilken nyttjas som medikament och att döda flugor.

QVASSIATRÄD, n. 3. Ett högt träd i Vestindien, hvars bark, raspad, kallas Qvassia. *Quassia ell. Simaruba excelsa.*

QVAST, m. 2. 1) Redskap af björkris, eller af spansk ginstr, hopbundet vid qvistarnes öfre tjockare ända, och vanligtvis försedt med ett deruti instuckt skaft, samt begagnadt att sopa med. (Talesätt) *Rinna som en q., storforsa. Elden stod som en q. ur skorstenen,* sköt upp derur med häftig och stark låga. (Ordspr.) *Nya q-ar sopa väl,* i början är hvar och en ifrig att väl förrätta sin tienst. — 2) Säges äfv. om åtskilliga saker, som likna en qvast. Deraf Blomsterqvast, Eldqvast, m. m.

QVASTBINDARE, m. 3. En, hvars yrke är att binda qvastar.

QVASTGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar.* Gubbe, som säljer qvastar.

QVASTKÄPP, m. 2. Skaftet till en qvast.

QVATERN, qvatärn, m. 3. 1) Fyra numror, som i en dragning utkomma på en och samma lottsedel. — 2) Fyra ark papper lagda inom hvarandra.

QVATUOR, qvattuår. (lat. *Quatuor*) *Q. specios,* de fyra enkla räknesätten. (I brädspel) *Q. all,* se *Qvarter all* (under *Qvart*).

QVED, f. 3. (bibl.) Moderlif.

QVERCITRON, qvärsitrön, m. 3. Den malna barken af trädet *Quercus nigra,* hvilken lemnar det bästa gula färgämne.

QVESGRÄS, n. 3. (bot.) En art Björnfloka. *Heracleum Sphondylium.*

QVESROT, f. 3. pl. — *rötter.* Se *Hundrofsa.*

QUESTION, qväschón, f. 3. (lat. *Quæstio*) Fråga; undersökning.

QUESTIONERA, v. a. 1. Förhöra; förfölja med frågor.

QVESVED, m. sing. (bot.) 1) Örtslägdet *Solanum.* — 2) En art af detta slägte. Se *Bittersöta.*

QVICK, a. 2. 1) (ursprungl.) Lefvande. Deraf *Qvicktönde.* — 2) Som rör sig med mycken lätthet; liflig; snabb. Säges både om person och sak. *Vara q. i sina rörelser, i benen, i fingrarna. Q. i vändningarna. Q-a ögon. Q. rörelse. Q. våg,* mycket känslig. *Q-t bösslås,* som vid minsta tryckning springer af. — 3) (i andlig mening) a) Säges om den, som har förmågan att lätt upptäcka likheter emellan ting, finna motsvarigheter emellan naturens och andans verld. *En q. karl.* Man säger äfv. i samma mening: *Q-t hufvud.* — b) Som röjer, tillkännagifver denna förmåga. *Ett q-t svar, infall.* — c) *Q. att fatta,* som med lätthet fattar, begriper. *Q. fattningsgåfva,* förmågan att med lätthet fatta.

QVICKA, f. 1. Se *Qvickhvete.*

QVICKA UPP, se *Uppqvicka.*

QVICKDRAG, n. 3. Ett slags hästsjukdom.

QVICKE, m. sing. Det inre, ömma hornet af hästhofven.

QVICKHET, f. 3. 1) Egenskapen att kunna röra sig med mycken lätthet; liflighet, snabbhet. *Q. i kroppsrörelser.* — 2) Förmågan att lätt upptäcka likheter emellan ting. *Han har mycken q.* — 3) Qvickt infall. *Ha ett godt förråd på q-er.*

QVICKHETSKRÄMARE, m. 3. Se *Qvickhufvud.*

QVICKHUFVUD, n. 4. En, som gerna jagar efter qvicka infall.

QVICKHVETE, n. sing. En art Hvete, vanligt i rågåkrar som ogräs. *Triticum repens.* Kallas äfv. *Qvicka* och *Qvickrot.*

QVICKMALM, m. 3. Malm, som smälter med lätthet.

QVICKNA, v. n. 1. *Q. ell. q. vïd,* återkomma till lif, återlifvas, åter lefva upp. — *Qvicknandes, n. 4.*

QVICKROT, f. sing. Se *Qvickhvete.*

QVICKSILFVER, n. sing. En metall, som vid luftens vanliga temperatur är flytande i runda, silfverlika kulor, och stelnar först vid 40 graders köld, då den blir smidig och mjuk. — *Ss. Q-artad, -kula, -malm.*

QVICKSILFVERSALVA, f. 1. *Salva,* i hvars beredning qvicksilfver ingår.